

Католичка Хрватска спада у језгро Европе, као део Хабсбуршке монархије којим се, за разлику од Словеније, није владало из Беча, већ из Будимпеште. Иако је Хрватска формално зрела за ЕУ, поставља се питање да ли усред кризе треба примити земљу која није ни нето платиша, а ни просечан ученик, пише бечки "Стандард".

На самиту Европске уније крајем ове недеље биће потписан споразум о приступању са Хрватском. И 1. јула 2013. године та република треба да постане чланица ЕУ – али само ако референдум буде имао позитиван исход и ако садашње државе ЕУ буду ратификовале споразум.

Управо ту могло би да буде проблема. Хрватска је формално зрела за ЕУ, која је у најтежој кризи од свог настанка. Да ли у таквој фази треба примити земљу која није ни нето платиша, а ни просечан ученик?

Уосталом, њен бивши премијер Иво Санадер је због корупције на суду. И аустријски трговински делегат у Загребу Роман Раух је рекао за Виртшафтсблат: "Откривене афере погађају само познате случајеве".

Католичка Хрватска спада у језгро Европе – као део Хабсбуршке монархије којим се, за разлику од Словеније, није владало из Беча, већ из Будимпеште.

Срби и Црногорци, ипак, ову некадашњу индустријски развијену републику не рачунају у фамилију Југославије. За њих је Хрватска "сива зона" између Босне и Словеније, "претходнице Аустрије и Немачке". Тамо се завршава Средња Европа. Због чега приступање Хрватске остаје договорено, али треба да се деси тек кад криза прође - 2015. или 2016. године.

Аустријске владе, предвођене, пре свега, Аустријском народном странком, нарочито су подржавале пројекат Хрватске. И Иву Санадера и његову десно оријентисану странку. Али, са интересантном упорношћу Беч стално држи у игри и Македонију.

Ова некадашња југословенска република је у сталном спору са Грчком због проблема око македонског језика и народа. Македонија је економски много постигла да би могла да опстане у европској конкуренцији. Али, у последње време клима у земљи драстично се погоршава. Влада сматра Александра Великог једним од својих, и по читавој земљи гради споменике и музеје трошећи огромна средства – са пропагандом која не допушта друга мишљења.

У жаркој жељи да у ЕУ интегрише скоро све бивше делове Југославије, Аустрија је доспела у контрадикторност са политиком према Турској. Док по питању Турске, о (ионако не пре 2020. године могућем) чланству треба да одлучи референдум, по питању бивше Југославије то није случај.

Иако би ови кандидати заједно више коштали него економски јака Турска. Наиме, то је стално званичан аргумент: ЕУ не може себи да приушти тако велику земљу са тако огромним и заосталим аграрним сектором. Без обзира на проблем ислама.

Све то показује да ЕУ сада не може да поднесе проширење зато што прво мора да реши своју кризу. "Продубљивање уместо проширења", гласила је својевремено крилатица коју Беч и Берлин у погледу југоистока никад нису озбиљно прихватили.

Сада је у најави нова парола: "Преживети уместо проширити."

(РТС)